

FREE CINEMA

74

22 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2013

REMEMBER
WHERE YOU
COME FROM.

22 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2013

Η ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

ELYSIUM

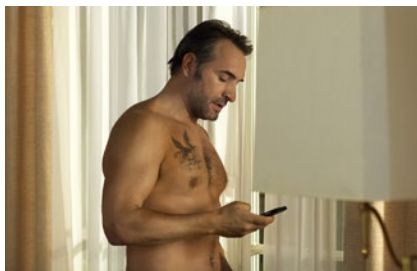
**ΤΟ ΚΡΥΦΟ ΠΑΘΟΣ
ΤΗΣ ΤΕΡΕΖ ΝΤ.**

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΙΛΕΡ

ΚΩΔΙΚΟΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Ο ΚΥΚΛΟΣ ΤΟΥ ΜÖBIUS

**ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
ΤΗΣ ΚΡΕΒΑΤΟΚΑΜΑΡΑΣ**

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΕΝΟΡΚΟΙ

**ΟΙ ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΟΙ
ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ**

15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2013

**Η ΑΔΕΡΦΗ
ΤΗΣ ΑΔΕΡΦΗΣ ΣΟΥ**

**ΣΤΟ ΜΑΤΙ
ΤΟΥ ΚΥΚΛΩΝΑ**

08 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2013

ΚΟΡΩΝΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

**ΜΙΑ ΒΡΑΔΙΑ
ΣΤΟ ΣΑΙΝ ΤΡΟΠΕ**

22 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2013

FREE CINEMA

FREE CINEMA | ΤΕΥΧΟΣ #74
WWW.FREECINEMA.GR

Διεύθυνση

Ηλίας Φραγκούλης

Σχεδιασμός

The Comeback

Κείμενα

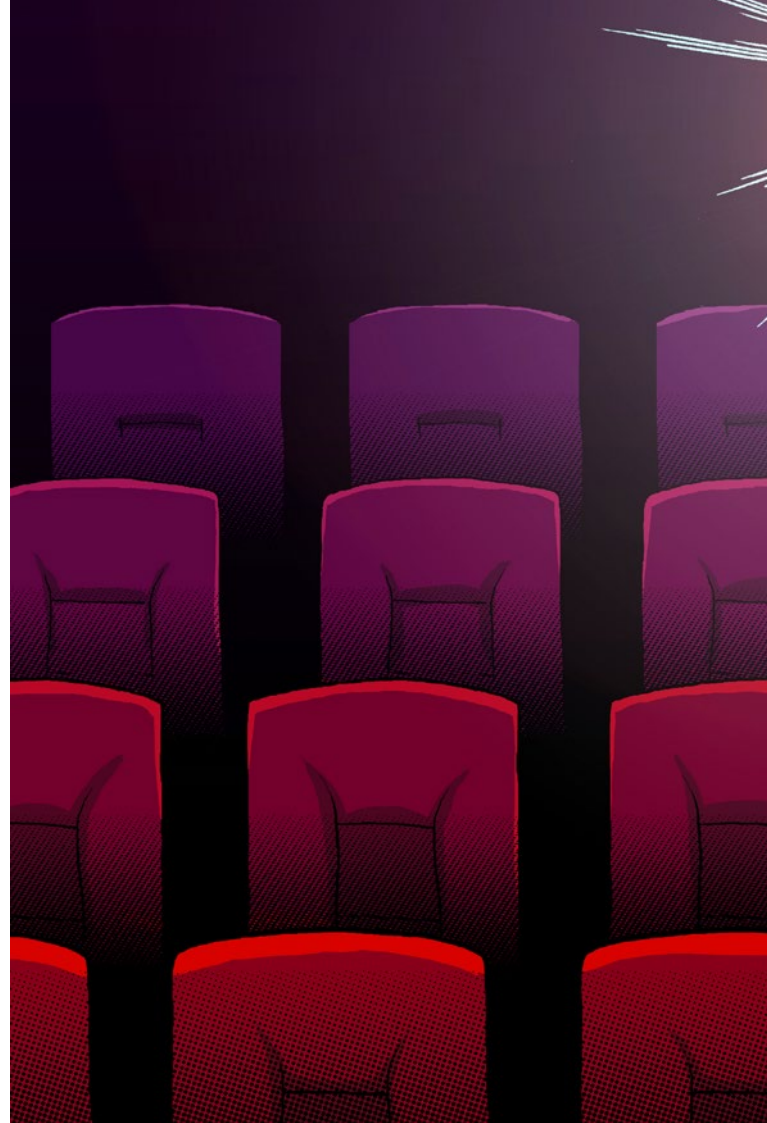
Δημήτρης Δημητρακόπουλος

Άγγελος Μαύρου

Παναγιώτης Παναγόπουλος

Ιωάννα Παπαγεωργίου

Ηλίας Φραγκούλης

FOLLOW US ON

© 2013 FREE CINEMA

All Rights Reserved

Το περιεχόμενο του FREE CINEMA, στην όποια μορφή του (site, pdf), προστατεύεται από τις εθνικές (Ν.2121/93 ως ισχύει) και διεθνείς διατάξεις περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, αντιγραφή, πώληση, μίσθωση, χωρίς δικαίωμα παραχώρησης, αναδημοσίευση, διανομή, έκδοση, εκτέλεση, μεταγλώττιση, φόρτωση (upload), κατέβασμα (download), διαμόρφωση, δημιουργία αντιγράφων site (mirroring), τροποποίηση των σελίδων ή/και του περιεχομένου του με οιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδειά μας.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΗΛΙΑΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

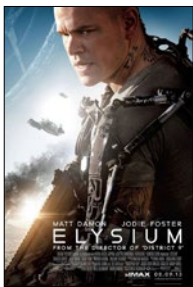
Πολυάριθμες και με σοβαρή υποστήριξη από τους πολιτιστικούς «ρεπόρτερ» των ντόπιων media οι συμμετοχές ελληνικών ταινιών σε ξένα φεστιβάλ κατά τη διάρκεια των τελευταίων εβδομάδων. Σοβαρά; Sorry που είμαι λίγο σκληρός, αλλά περάστε κι από κανένα ταμείο για το... punchline.

Από μια άποψη πρέπει να χαιρόμαστε. Ελληνικές ταινίες προβάλλονται στο εξωτερικό. Μερικές εκατοντάδες (φεστιβαλικών) θεατών θα τις δουν, θα σιγουρευτούν ότι γυρίζονται ταινίες στη χώρα μας. Οι προγραμματιστές θα μπορούν να τρίβουν τα χέρια τους, ειδικά όταν τα φιλμ αντιπροσωπεύουν αυτό το πρόσφατο «weird» ρεύμα των δημιουργών, από τη χώρα της κρίσης, ως ένα **τριτοκοσμικό** «στολίδι» στη συλλογή τους. Μπορεί κάποιος να πάρουν και βραβεία, για να τονωθεί το ενδιαφέρον της παραγωγής στην Ελλάδα, ώστε να συνεχίσουν να γυρίζονται αυτά τα «εξαγώγιμα» προϊόντα. Όσπου να ξεχαστεί η κρίση, οι εικόνες να καταστούν λιγότερο «weird» και κάποια άλλη χώρα να γίνει η Ρουμανία του 2014 ή οι Φιλιππίνες του 2015...

Στα πάτρια εδάφη, από την άλλη, το ελληνικό σινεμά βιώνει τη χειρότερα-δε-γίνεται απομάκρυνσή του από το θεατή. Και είναι το τελευταίο που θα ακούσεις να σχολιάζεται! Συναντάς παντού τα «μπράβο» και τα χειροφιλήματα, πουθενά τη **μούντζα** των ταμείων. Οι μεγαλοπαραγωγοί - διανομείς των πιο «σαλονάτων» σουξέ και των υψηλών budget του (πρόσφατου) παρελθόντος κρύβονται πίσω από δάνεια και φαλιμέντα, με αυτό το είδος ταινιών, των λεγόμενων «εμπορικών», να γκρεμοτσακίζεται στην αφάνεια. Η αγορά για την ελληνική ταινία εξαφανίζεται πλήρως, μαζί με τους θεατές. Τι να σου κάνει ένας Παπακαλιάτης το χρόνο; Δε φτάνει.

Κι έχεις και τις μαντινάδες στον «Πρωθυπουργό» του 29,66 %. Και δεν ξέρεις πού να πας και πού να κρυφτείς, γιατί θα σου 'ρθει **και** ο Καζαντζάκης στο κεφάλι και θα βογκήξει ξανά το genre του ιστορικοβιογραφικού περιόδου. Τουλάχιστον, ο πιο **υγιής** σκηνοθέτης (και ουχί «δημιουργός», ευτυχώς) που έχουμε σήμερα, ο Ντένης Ηλιάδης, αναμένει την πρεμιέρα του δεύτερου αμερικανικού του φιλμ, «+1», στις 20 Σεπτεμβρίου. Στις ΗΠΑ. God bless. Μακριά από την Τήνο αυτός...

Ηλίας Φραγκούλης

ELYSIUM (2013)

Είδος

Περιπέτεια Φαντασίας

Σκηνοθεσία

Νιλ Μπλόκκαμπ

Καστ

Ματ Ντέιμον,
Τζόντι Φόστερ,
Αλίσε Μπράγκα,
Σάρλτο Κόπλεϊ,
Ντιέγκο Λούνα

Διάρκεια

109'

Διανομή

FEELGOOD

του Ηλία Φραγκούλη

Το 2154, οι εκλεκτοί αυτής της Γης ζουν, πια, στην ουτοπική διαστημική βάση Elysium, αφήνοντας τους υπόλοιπους ταπεινούς θνητούς να αργοπεθαίνουν στον πλανήτη που γνωρίζουμε. Ο Μαξ πάντοτε ονειρευόταν ν' ανεβεί εκεί ψηλά. Και τώρα έχει ελάχιστες μέρες ζωής για να το επιτύχει.

Η περίπτωση φαινόμενο του Νοτιοαφρικανού Νιλ Μπλόκκαμπ, του δημιουργού του «**District 9**» που έμελλε να αγκαλιάσει ο Πίτερ Τζάκσον έως και τα Όσκαρ προ τριετίας, φυσικά και θα είχε μια πιο καραμπινάτη χολιγουντιανή εξέλιξη, βλέπε το καστ (αλλά και το σχεδόν τετραπλάσιο budget!) του «Elysium», το οποίο πατάει στα ίδια εδάφη του sci-fi genre. Για την **ακρίβεια**, δε, πατάει σε ακριβώς ίδια εδάφη πλέμπας και δυστοπικής μιζέριας, με αποτέλεσμα ο σκηνοθέτης και σεναριογράφος του φιλμ να σκάβει από μόνος του τη λακκούβα στην οποία πέφτει και σκοντάφτει, ελπίζοντας να ανασηκωθεί χρησιμοποιώντας «δάνεια» από Κάμερον, Κάρπεντερ και Φερχόφεν. Οι fans του είδους θα τα αναγνωρίσουν και μάλλον δε θα τον συγχωρήσουν...

Η ατυχής επιλογή του Μπλόκκαμπ να αναμετρηθεί με... τον ίδιο του τον εαυτό και το αισθητικό περιβάλλον της δράσης του «District 9» δίνει την αίσθηση μιας σιγουριάς μπροστά στον πιθανό πανικό του να χειριστεί κάτι τόσο γιγαντιαίο, όσο μια στουντιακή παραγωγή εκατό και βάλε εκατομμυρίων δολαρίων με πρωτοκλασάτα ονόματα στο poster της ταινίας. Το κομμάτι της παραδομένης στη σήψη Γης εννοείται πως το κατέχει, όμως, εδώ το ζητούμενο είναι η Elysium, η τεχνητή Εδέμ που έφτιαξε ο άνθρωπος στο έξω διάστημα, ένα σύμπαν πέρα από το νου και τα όρια της επιστήμης, στο οποίο οι μηχανές μπορούν να θεραπεύσουν κάθε ασθένεια, έως και να αποκαταστήσουν ολέθρια κατεστραμμένους ιστούς του σώματος. Το σκηνικό της Elysium ίπταται διαρκώς πάνω από τα κεφάλια των γήινων χαρακτήρων του φιλμ, όμως, όταν

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Ο Ματ Ντέιμον γίνεται Terminator και πάει σε χλίδα διαστημική βάση τύπου Εκάλη να τους τα κάνει ρημαδιό, βλέπε πάλη των τάξεων, αλλά η Τζόντι η Φόστερ θέλει να κάνει δικτατορία εκεί και μπουρδουκλώνει άσχημα το πράμα...

προσεγγίζεται από το σκηνοθέτη μοιάζει με έναν... ακατοίκητο κόσμο, λες και υπάρχει μονάχα σε μπροσούρες για κτηματομεσίτες που κυνηγάνε τον πελάτη για να του πουλήσουν μια ψεύτικη οπτασία και ουχί την πραγματικότητα αυτού που πρέπει να πιστέψουμε ότι λειτουργεί ως αντίβαρο στο σενάριο.

Έχοντας αναλώσει πολύ περισσότερο από τον απαιτούμενο χρόνο του στη Γη, για να μας πείσει ότι υπάρχει δραματουργική βαρύτητα στο έργο, ο Μπλόκκαμπ σκαρφίζεται την ίντριγκα της πολιτικής συνωμοσίας μέσα από τα σατανικά σχέδια της Υπουργού Αμύνης της Elysium (Τζόντι Φόστερ), η οποία σκοπεύει να πάρει τα ηνία της εξουσίας χρησιμοποιώντας λογισμικό... δικτατορίας! Από εκείνο το σημείο, οι σεναριακές τρύπες και τα ερωτηματικά που γεννιούνται καταμετρώνται **εις**

βάρος της ταινίας. Οι υπόλοιποι πολιτικοί και το ανθρώπινο δυναμικό της Elysium είναι ανίκανοι να καταπολεμήσουν τους υπολογιστές και να «τρέξουν» ξανά τη δημοκρατία στον «τόπο» τους; Είναι τόσο εύκολο να ανατραπεί όλο το σύστημα, σε βαθμό να διεκδικεί την αρχηγία ακόμη και ο άξεστος μισθοφόρος της Φόστερ, που θα προδώσει το αφεντικό του... γιατί έτσι; Το απόρθητο σύστημα ασφαλείας της Elysium επιλεκτικά καταρρίπτει τα διαστημόπλοια που παραβιάζουν τα σύνορά της; Και κάμποσα ακόμη που δε θα απευθύνω διότι εμπεριέχουν ουσιαστικά spoilers...

Το θέαμα υπάρχει, αλλά αισθάνεσαι διαρκώς την απουσία του περιεχομένου και της συνοχής μιας στέρεας ιστορίας, που θα οδηγούσε σωστά στο (μάλλον προβλέψιμο) φινάλε ενός ουμανιστικού μηνύματος που δικαιολογεί την

ύπαρξη του χαρακτήρα τον οποίο υποδύεται ο Ματ Ντέιμον. Αφού πρώτα σκάσουν και τα αναγκαία... cyber «μπουκέτα» αναμέτρησης του καλού με το κακό! Ως ένθεση δράσης της τελευταίας στιγμής, τονώνουν το ηθικό του θεατή, δεν του ρίχνουν, όμως, και στάχτη στα μάτια επί συνόλου. Η αλήθεια είναι πως θα ήθελες να δεις τους εξωγήινους του «District 9» να κάνουν ένα επιτόπιο ντου στην Elysium και να πλακώνουν στη σφαλιάρα τη Φόστερ! In your dreams...

LINK ME

[official site](#)

[official trailer](#)

[imdb](#)

[facebook page](#)

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Το φιλμ απευθύνεται κυρίως στο κοινό που αγαπά το sci-fi και πιθανότατα να ξενίσει εκείνους που θα ήλπιζαν να κυρι-αρχεί η περιπέτεια. Όσοι δεν έχουν δει το «District 9», ενδεχομένως να ζυγίσουν στα υπέρ την «πρωτοτυπία» του σύμπαντος που έχει δημιουργήσει ο Μπλόμκαμπ. Στην αντίθετη περίπτωση, η αίσθηση της επανάληψης θα αφαιρέσει πόντους από τον παράγοντα διασκέδαση.

ΤΟ ΚΡΥΦΟ ΠΑΘΟΣ ΤΗΣ ΤΕΡΕΖ ΝΤ. (2012)

(THÉRÈSE DESQUEYROUX)

Είδος

Δράμα Εποχής

Σκηνοθεσία

Κλοντ Μιλέρ

Καστ

Οντρέ Τοτού,
Ζιλ Δελούς,
Αναΐς Ντεμουστιέ

Διάρκεια

110'

Διανομή

ODEON

του Δημήτρη Δημητρακόπουλου

Η Τερέζ έχει ένα μεγάλο πλεονέκτημα κι ένα μεγάλο μειονέκτημα. Από τη μια, έχει καλή αίσθηση της περιουσίας, γεγονός που της επιτρέπει να αναγνωρίσει έναν «καλό» γάμο. Παράλληλα, όμως, «σκέφτεται πάρα πολύ», χαρακτηριστικό που δεν είναι κατάλληλο εφόδιο για μια κοπέλα στο Μπορντό των 20's. Τι σκέψεις τρέχουν άραγε στο μυαλό της Τερέζ και ποιος είναι ο σκοπός των πράξεών της;

«Το Κρυφό Πάθος της Τερέζ Ντ.» είναι ταιριαστός τίτλος για μία ιστορία που πασχίζει σε όλη της τη διάρκεια να δώσει ένα σαφές κίνητρο πίσω από τις πράξεις της Τερέζ Ντεσκερού. Αρκούντως χειραφετημένη αλλά και αρκετά λογική για να αναγνωρίσει τα προνόμια ενός κανονισμένου γάμου, η κεντρική ηρώίδα του εικονικού βιβλίου του Φρανσουά Μοριάκ φαίνεται να είναι παγιδευμένη μέσα στις συμβάσεις μιας εποχής, που απ' τη μια της εξασφαλίζουν μια άνετη ζωή αλλά, από την άλλη μεριά, της στερούν ενδεχομένως ένα διαφορετικό... μέλλον. Στο βιβλίο, οι πραγματικές αιτίες των πράξεών της δε γίνονται ποτέ ξεκάθαρες και μια συνεχής αμφισημία προσδίδει στην Τερέζ έναν αινιγματικό αέρα, που κάνει τον αναγνώστη να αναζητά στοιχεία στις λεπτομέρειες.

Στην κινηματογραφική μεταφορά του Κλοντ Μιλέρ (η οποία αποτέλεσε και το κύκνειο άσμα του), τη δεύτερη μετά την απόπειρα του Ζορζ Φρανζί (το 1962, με την Εμανουέλ Ριβά στον ομώνυμο ρόλο), η Τερέζ παραμένει μια μυστηριώδης προσωπικότητα, αν και γίνεται μια προσπάθεια προς το τέλος να τοποθετηθούν τα κίνητρα σε σαφή βάση. Όλοι λένε ότι «σκέφτεται πάρα πολύ», το παραδέχεται ακόμη και η ίδια, όμως, κατά τη διάρκεια της ταινίας ελάχιστα στοιχεία λαμβάνει ο θεατής για να καταλάβει το περιεχόμενο αυτών των σκέψεων. Δομημένο σε απόλυτη χρονολογική σειρά, τεχνική που δεν ακολούθησαν ούτε η λογοτεχνική ύλη ούτε και η αρχική μεταφορά του Φρανζί, το φιλμ αποτελεί μια σειρά

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Τερέζ Ντεξερατουκαί-καλά τη λένε, αλλά το φάγανε γιατί δε μπορούσε να το προφέρει νορμάλ άνθρωπος, μόνο Γάλλοι. Άσχετο. Θέλω να κάνω κρέας τη μούρη της Τοτού.

ικανά κινηματογραφημένων σκηνών, που επιχειρούν να δώσουν τα στοιχεία μιας προσωπικότητας (η οποία επιλέγει να παραμένει κλεισμένη στις σκέψεις της), χωρίς, όμως, να καταφέρνουν να παράσχουν επαρκείς πληροφορίες που θα επέτρεπαν να βγει ένα τελικό συμπέρασμα.

Το καλό με αυτή την προσέγγιση είναι ότι όλες οι πιθανές μελοδραματικές πινελιές, που θα μπορούσαν να παρεισφρήσουν σε μια τέτοια ιστορία εποχής, παραμένουν απύσους καθόλη τη διάρκεια της ταινίας. Επίσης, η αφήγηση είναι αρκούντως κοφτή, χωρίς να πλατειάζει με περιττές «καλλωπιστικές» σκηνές. Η ταινία κατέχει την τεχνική αρτιότητα που θα περίμενε κανείς από μία φροντισμένη παραγωγή αλλά παραμένει μακριά από τις παγίδες του είδους. Μερικές σκηνές δε (όπως εκείνη της έναρξης της πυρκαγιάς,

αλλά και η χαρακτηριστική σκηνή της «απόπειρας» με το αρσενικό) χαρακτηρίζονται από μια αναζωογονητική για το είδος ψυχρότητα.

Αυτό που λειτουργεί καλά στο χαρτί, όμως, στην οθόνη παραμένει ελλιπές. Η Τερέζ δε φαίνεται ολοκληρωμένος χαρακτήρας, οι ενέργειές της δείχνουν αφυολόγητες (αντί να περιβάλλονται απλά από μια αύρα μυστηρίου) και τα ξεσπάσματά της δε δικαιολογούνται πλήρως από την εικόνα που χτίζει για τον εαυτό της με τα λόγια της. Κι αν η σχέση με τον άνδρα της δε βγαίνει ιδιαίτερα λαβωμένη από αυτή την προσέγγιση, η (από παιδί) αδυναμία της στην αδελφή του και οι παρεμβάσεις στη ζωή της δε βρίσκουν την ένταση που θα έπρεπε (ο Μιλέρ, περιέργως, φάνηκε να υποβαθμίζει το πιθανό ερωτικό υπόβαθρο της σχέσης τους). Κι όταν η ταινία

στερεί από τον κεντρικό της χαρακτήρα τις πραγματικές αιτίες των πράξεών του, καταντά κατά στιγμές βαρετή και χωρίς αίσθηση προσανατολισμού.

Η Τοτού, μακριά από τη ρομαντική περσόνα που έχει οικειοποιηθεί από τις αρχές της καριέρας της, είναι παγερή όταν πρέπει και - κενά - χαμογελαστή όταν χρειάζεται. Η Τερέζ της είναι ταιριαστή για το ρόλο που της έχει δημιουργήσει ο Μιλέρ, όμως, θα ήταν ευχής έργον αν της δινόταν από το σκηνοθέτη η ευκαιρία να εμβαθύνει περισσότερο στη διαφορούμενη φύση της ηρωίδας της. Στην τελική, το «Κρυφό Πάθος της Τερέζ Ντ.» πέφτει θύμα του ίδιου του μυστηρίου που επιδιώκει να πλάσει, δημιουργώντας, τελικά, ένα οπτικά συνεπές φιλμ που δεν επηρεάζει, όμως, έντονα τις αισθήσεις. Μάλλον κατ' επιλογήν, δυστυχώς, η τεχνική δε δικαιώνει τις προθέσεις του σκηνοθέτη.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Οι Γαλλόφιλοι δε θα απογοητευτούν, ούτε και οι κυρίες με τις πέρλες, που δεν αφήνουν ιστορία εποχής να πάει χαμένη. Καμία, όμως, από τις δυο κατηγορίες δε θα ενθουσιαστεί κιόλας, ούτε και θα εμπλουτίσει σημαντικά τις κινηματογραφικές της εμπειρίες. Όποιος βρει το «Κρυφό Πάθος της Τερέζ Ντ.», παρακαλώ να ενημερώσει τη γραμματεία.

LINK ME

[official site](#)

[official trailer](#)

[imdb](#)

[facebook page](#)

ΡΟΚ ΧΑΝΤΣΟΝ

ΝΤΟΡΙΣ ΝΤΕΪ

τα Μυστικά της Κρεβατοκάμαρας

Pillow Talk

ΜΙΑ ΤΑΙΝΙΑ ΤΟΥ
ΜΑΪΚΑ ΓΚΟΡΝΤΟΝ

ROCK HUDSON DORIS DAY IN
PILLOW TALK
CO-STARRING TONY RANDALL THELMA RITTER
WITH NICK ADAMS MARCEL DALIO
JULIA NEADE DIRECTED BY MICHAEL GORDON
SCREENPLAY BY STANLEY SHAPIRO AND
MAURICE RICHLIN PRODUCED BY ROSS HUNTER
AND MARTIN MELCHER

AN EMBLEM PRODUCTION A UNIVERSAL INTERNATIONAL RELEASE
EM EMBLEM COLOR CINEMASCOPE

SPENTZOSFILM

seven
FILMS

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΙΛΕΡ (2013)

(WE'RE THE MILLERS)

Είδος

Κωμωδία

Σκηνοθεσία

Ρόσον Μάρσαλ Θέρμπερ

Καστ

Τζέισον Σουντέικις,
Τζένιφερ Άνιστον,
Γουίλ Πόλτερ,
Έμμα Ρόμπερτς

Διάρκεια

110'

Διανομή

VILLAGE FILMS

του Άγγελου Μαύρου

Κατόπιν ξαφρίσματος της καβάντζας και των εισπράξεων του υπόχρεος επί ποινή ζωής σε μεγιστάνα αφεντικό, 3οφεύγα slacker διακινητής χασίς αναλαμβάνει να παραλάβει φορτίο μαριχουάνας από Μεξικό και να το μπάσει στις ΗΠΑ, με την επί πληρωμή βοήθεια υπεράνω υποψίας «οικογένειας» ρέστης στριπτιζούς και nerd (γειτόνων του), καθώς και μίας ξέμπαρκης έφηβης. Από πισωγλέντη Ζητά, συνοριακή περίπολο, jefe της πρέζας, κυκλώπειο τσιράκι του, στενή επαφή με on the road φαμίλια ενός της Δίωξης, δαγκανιάρρα αραχνάρα και τη libido τους (πώς) θα καθαρίσουν;

Είσαι ο δημιουργός του «Dodgeball» και, ενώ χαλαρώνεις με «μαλακά», παρέα απ' το σινάφι και σερί «Το Τρελό Θηριοτροφείο Πάει για Διακοπές» / «Μια Οικογένεια... Ψώνιο» / «Breaking Bad», σας έρχεται! Τι ψήνετε για τον αργιλέ μιας major που αποφασίζει να σπρώξει επιτέλους στις μάζες μια οο's ποιότητα του «SNL» (Σουντέικις), με δώρο μια ξεθυμασμένη αλλά steady-seller τζιβάνα (Άνιστον); Το rated R χαρμάνι για τις μάζες του YouTube (προσέξτε πώς παίζει εδώ σε 2 σκηνές το νέο όπιο του λαού) τού ανωτέρω «σόι σε τρεχάματα» τρίφυλλου που, σε μια ποικιλία απ' το ορθοφρόνως φαρσικό μέσω του περιπαικτικά δηκτικού ως το πολύπλαγκτα μικροεπικό, έχει αφήσει την οσμή του στην αγορά - μόνο που το δικό σας joint προκαλεί, σποραδικά μόνο, στιγμιαία ευφορία και κάνει μπαμ ως κακορολαρισμένο χρονικό «μαζί δεν κάνουμε και χώρια δεν μπορούμε» σούργελου παρενεργειών και η ισχύς εν τη ενώσει θριάμβου πλαστοπροσωπίας και παραβίασης των διατάξεων περί ουσιών.

Νέτα σκέτα, για το κακό τριπάκι εδώ φταιει η script καναβουριά. Και, OK, αναμενόμενο το σύννηθες φιξάκι στις κόνξες των μειζόνων χαρακτήρων που ντουμανιάζουν και αυτούς και

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Μούφα οικογένεια μεταφέρει τρελή ποσότητα μαριχουάνας από Μέχικο. Η Άνιστον κάνει τη στριπτιζού. Στουφιάζει.

τους ελάσσονες (τα φαιδρά «ήξεις αφήξεις» στο καμουφλάρισμα υδροπονίας προσωπείων «μαμάς» - «μπαμπά» ενώπιον των καλοσυνάτων yanck συνταξιδιωτών, η περπατημένη άστεγη «κόρη» και το «no means no» στο flirt της). Κι η ελευθεροστομία πλάι στα (μου)ψουτσούνια που μαζεύουν τις γόπες του Τοντ Φίλιπς (η προσθετική της μαλαπέρδας τούμπανο, το μπινελίκι που πάει σύννεφο) μόνο και μόνο για να βγει χάχανο. Και το τελείωμα... πίπας καταστάσεων, που δε θα έπειθε ούτε μαστούρη στην κοσμάρα του (το τροχαίο ξεφόρτωμα του μωρού - μούφα, το παραλίγο swinging). Αυτό που δεν καταπίνεται, για μια ακόμα φορά σε US προϊόν, είναι τα ακούσια bloopers (ούτε τα ηθελημένα στα ζενερικ τέλους εισπνέονται ως fun) της πλοκής, που 4 σεναριογράφοι, γιατί έτσι τους κάπνισε, και 8 παραγωγοί, γιατί θεωρούν

ότι οι θεατές βρίσκονται σε μόνιμη ντάγκλα, σου πασάρουν: Ένα ακινητοποιημένο από βλάβη σε garage τροχόσπιτο γκαζώνει σωτήρια μακριά απ' τους κακούς! Ο - με κηδεμόνα - «γιος» σπιτώνεται στην τελική ανέτως μαζί με τους «δικούς του» για δμηνο! Fuck (που θα 'λεγαν κι οι Μίλερ)!

Το γάρο κάνει το γύρο του, μολαταύτα. Χάρη στην προβοκατόρικη καύτρα US «θεσμών» (Όπρα, ρατσισμός, πουριτανισμός, ομοφοβία). Τις ατάκες που προμηθεύουν σταθερά και αρκετά συχνά ιλαρά (το γκαγκ του «You know I'm sayin'?» πάει για slogan). Τις κλεφτές ρουφηξιές αναφορών για εθισμένους στη σελιλόζη («Μαύρο Γεράκι: Η Κατάρριψη», «8 Mile», «Ο Μάγος του Οζ», «Annie», «La Bamba»). Κυρίως, τον αναμμένο λουλά ένιων μουρών (όχι της Ρόμπερτς τζούνιορ, που προσώρας δε φτάνει ούτε την άσπρη

στο νυχάκι του πατέρα Έρικ και της θείας Τζούλια): Η Κάθριν Χαν κάνει διασκεδαστικά παρωδικά κεφάλι με το ρόλο της στο «Ο Δρόμος της Επανάστασης», ο Βρετανός «Γιος του Ράμπο» Πόλτερ ρίχνει υποκριτικό μπόι δενδρυλλίου ταχείας ανάπτυξης, και ο επόμενος «Έλληνας» star (ένας λιγνός, ξυρισμένος και preppy Γκαλιφιανάκις, νοθευμένος από αβρό σαρκασμό) εν πολλοίς αποδεικνύει ότι μπορεί να κάνει το αρχιβαποράκι των crowdpleaser των studio για την... πλάκα του.

Και στο φλέγον θέμα του έμπορα: με τα γραμμάρια γοητείας που έχει στην κατοχή της να κατάσχονται, πλέον, με ραγδαίους ρυθμούς και ερμηνευτικά εθισμένη μόνο στην πρόκληση τού να βγάλει αληθοφανώς δύο σκηνές χορού σε στύλο (στον ένα σε «φτιάχνει», στον άλλο γίνεται - κυρίως εξαιτίας του στόρι - μάλλον νούμερο), η «δικιά μας» πρώην κυρία Μπραντ Πιτ εξασφαλίζει ξανά το ταμειακό high απ' το οποίο μοιάζει εξαρτημένη η καριέρα της αλλά, ταυτόχρονα, ψιλοχτυπάει cold turkey στις υπόλοιπες σεκάνς, όπου δείχνει... μπαφιασμένη. Κανένα πρόβλημα όσο μπορεί να πουλάει το stash της παραφιλολογίας της (το κοκό του γάμου της και, εν προκειμένω, ακόμα και

την προ τριετίας φωτογράφησή της ως Στράιζαντ - προσέξτε το inside joke του φιλμ με το όνομα «Μπάρμπρα»). Το δικό της, κινηματογραφικό, «Η Ρέιτσελ Παντρεύεται» δεν το βλέπω πουθενά στον ορίζοντα, ωστόσο. Όσο χορταράκι και αν χλώσω...

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Κουτσομπόλα που «γίνεσαι» με τη διδα Αναστασάκη, θα καγχάσεις (και για το ότι η δικιά μας ασχημαίνει). Πελάτες του «Φούντα... Εξπρές» και του «The Hangover» (η τροπή «κρύβε λόγια» υπεξαίρεσης, ο Εντ Χελμς ναρκωγιάπης... τυχαίο; Δε νομίζω), αυτό το stuff είναι πιο γούτσου γούτσου και όχι τόσο δυνατό. Η κουλτούρα σε άλλη πιάτσα.

LINK ME

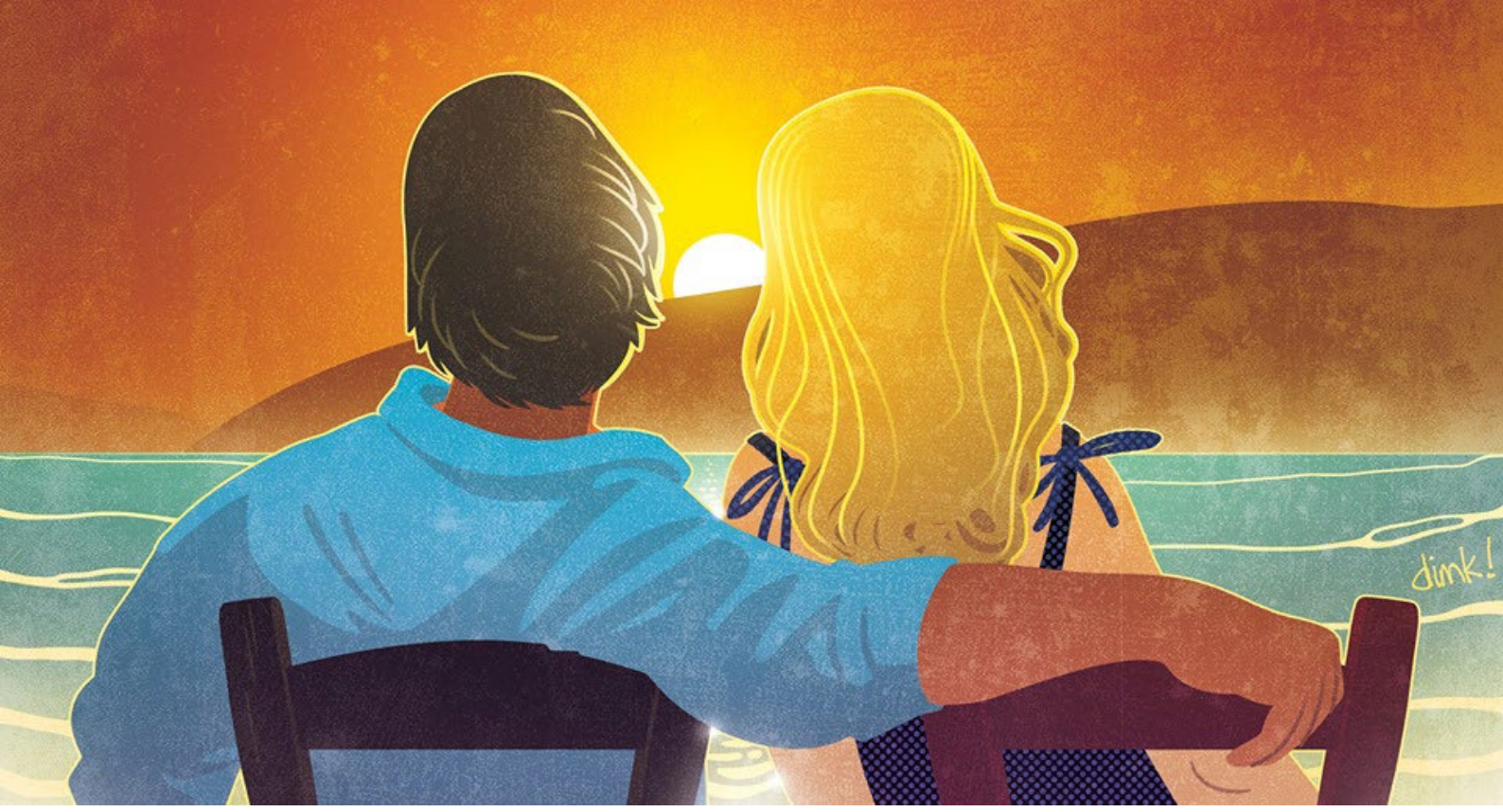
[official site](#)

[official trailer](#)

[imdb](#)

[facebook page \(GR\)](#)

**ΤΟ FREECINEMA.GR
ΥΠΕΡΗΦΑΝΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ
ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ
ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΠΟΤΕ
ΓΙΑ ΤΙΣ ΞΕΝΕΣ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΑΡΑΓΩΓΕΣ
ΠΟΥ ΓΥΡΙΣΤΗΚΑΝ
ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΜΑΣ.
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, ΡΕ ΓΑΜΩΤΟ!**

ΚΩΔΙΚΟΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ (2013)

(THE NUMBERS STATION)

Είδος

Περιπέτεια

Σκηνοθεσία

Κάσπερ Μπάρφεντ

Καστ

Τζον Κιούζακ,
Μάλιν Άκερμαν,
Λίαμ Κάνινγκχαμ

Διάρκεια

89'

Διανομή

ΣΠΕΝΤΖΟΣ

του Δημήτρη Δημητρακόπουλου

Ύστερα από την αποτυχία ολοκλήρωσης μιας αποστολής λόγω κρίσης ηθικής, ένας πρώην πράκτορας ορίζεται στη φύλαξη πολίτη κρυπτογράφου, η οποία μεταδίδει κωδικοποιημένα μηνύματα που αποτελούνται από αριθμούς. Κάποιος, όμως, θέλει να ταραξεί τη ρουτίνα τους και φέρνει όλες τις σφαιρές, τα όπλα και τα εκρηκτικά που χρειάζεται. Δεν είναι να απορεί κανείς που ο Τζον Κιούζακ έπαυσε να χαμογελά

Πότε ήταν η τελευταία φορά που ο Τζον Κιούζακ πρωταγωνίστησε σε μια πραγματικά καλή ταινία; Πόσα χρόνια πίσω πρέπει να ψάξει κάποιος για να βρει ένα φιλμ που να τιμά τον ηθοποιό; Τέτοιες σκέψεις θα έτρεχαν ενδεχομένως και στο μυαλό του ιδίου όσο γύριζε τον «Κωδικό Ασφαλείας», γιατί δείχνει αρκετά προβληματισμένος, είναι η αλήθεια.

Η αρχική ιδέα του φιλμ είναι αρκετά υποσχόμενη. Οι μυστικές υπηρεσίες έχουν στην κατοχή τους σταθμούς που εκπέμπουν κωδικοποιημένες εντολές στους πράκτορες στο «πεδίο της μάχης». Υπεύθυνοι για την εκπομπή είναι απλοί πολίτες, που προσλαμβάνονται για να κωδικοποιούν και να αποστέλλουν το μήνυμα, χωρίς να γνωρίζουν το ακριβές περιεχόμενο ή τον προορισμό του και τους οποίους προστατεύουν ειδικοί πράκτορες. Όταν ένας τέτοιος σταθμός δέχεται επίθεση, ο πράκτορας (του Τζον Κιούζακ) και η Κάθριν (της Μάλιν Άκερμαν) εγκλωβίζονται μέσα του, δημιουργώντας όλες τις κατάλληλες συνθήκες για ένα κλειστοφοβικό, έντονο θρίλερ. Είναι, όντως, ο «Κωδικός Ασφαλείας», ένα κλειστοφοβικό, έντονο θρίλερ; Δυστυχώς, όχι και τόσο.

Γιατί από τη στιγμή που οι δύο χαρακτήρες εγκλωβίζονται μέσα στο σταθμό αρχίζουν να γίνονται εμφανή τα προβλήματα της παραγωγής. Ο πρωτάρης στο αγγλόφωνο σινεμά Κάσπερ Μπάρφεντ σίγουρα δεν είχε και το μεγαλύτερο budget στη διάθεσή του, όμως, η απειρία του δεν τον βοή-

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Όταν ακούς «οι δύο χαρακτήρες εγκλωβίζονται μέσα στο...», κάνε πως απαντάς σε κλήση και σε είχανε καλέσει κάπου και, διάβολε, το ξέχασες και τρέχα προς την έξοδο κινδύνου.

θησε να ξεπεράσει αυτόν το σκόπελο και να τον κάνει να λειτουργήσει υπέρ του. Αντί της κλειστοφοβικής ατμόσφαιρας που προκαλεί αγωνία και μόνο αποτυπώνοντας την απομόνωση και την αδυναμία διαφυγής, ο Μπάρφεντ δημιουργεί μια σειρά ανέμπνευστων σκηνών μέσα στους διαδρόμους, χωρίς πραγματική αίσθηση τοπογραφίας ή ουσιαστικής ένδειξης κινδύνου. Ακόμα και η χρήση των φωτισμών, περισσότερο δυσκολεύει τα πράγματα, παρά αναδεικνύει τις σκιές, το άγνωστο, την απειλή. Πρόσθεσε στο μείγμα και τα άτσαλα flashback, που οπτικοποιούνται παρά το γεγονός ότι οι ήρωες έχουν μόνο ηχητικά ντοκουμέντα από τα γεγονότα, και θα καταλάβεις πως ο προορισμός της ταινίας δεν

είναι ο κινηματογράφος αλλά το απέραντο χωνευτήρι της οικιακής αγοράς.

Στο επίκεντρο όλων αυτών, η φιγούρα του Τζον Κιούζακ που φαίνεται να έχει επαναπαυθεί σε ρόλους που δεν είναι αντάξιοι της πρότερης φιλμογραφίας του, ακολουθώντας το πρότυπο «Νίκολας Κέιτζ» αλλά αποτυγχάνοντας να δημιουργήσει έστω ένα cult status. Αν και εδώ δεν πλησιάζει τα όρια της καρικατούρας όπως συνέβη στο «**The Paperboy**», η ερμηνεία του είναι απλά διαδικαστική, χωρίς ίχνος ζωντάνιας ή έστω... πλάκας. Και σκέψου ότι κάποτε ο Κιούζακ ήταν αγαπημένος πρωταγωνιστής ρομαντικών κομεντί ή «πειραγμένων» κωμωδιών, που όντως προκαλούσαν ευθυμία, δείχνοντας εύρος επιλογών,

πριν αναλωθεί σε αλλεπάλληλες, επίμονες προσπάθειες καταστροφής της εικόνας του.

Τελικά, παγιδευμένο ανάμεσα στις φιλοδοξίες ψυχολογικού θρίλερ και κλειστοφοβικής περιπέτειας, το φιλμ αποτυγχάνει να λειτουργήσει σε κάποιο από τα δύο επίπεδα και λόγω της αδυναμίας του Μπάρφεντ στο χειρισμό της δράσης αλλά και εξαιτίας της έλλειψης χημείας μεταξύ των δύο πρωταγωνιστών. Έστω, θα μπορούσαμε να ελπίζουμε σε έναν εντυπωσιακό «κακό», όμως, ο Μπάρφεντ μας στερεί και αυτή την πολυτέλεια, παρουσιάζοντας ένα generic τριό, δίχως επαρκείς πληροφορίες πέρα από τα πολυβόλα στα χέρια. Παρακαλώ, δοκιμάστε άλλον «Κωδικό Ασφαλείας» διότι αυτός δεν έγινε δεκτός.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Αν ψάχνεις αδρεναλίνη, δε θα τη βρεις στους διαδρόμους αυτού του σταθμού. Αν, πάλι, είσαι φανατικός του Τζον Κιούζακ, ίσως θα έπρεπε να προστατέψεις τον εαυτό σου από τον ξεπεσμό του ειδώλου σου. Αν εξακολουθείς να επιμένεις, περιμένε λίγο ακόμη μέχρι την κυκλοφορία σε DVD. Εκεί, τουλάχιστον, υπάρχει και το pause.

LINK ME

[official trailer](#)

[imdb](#)

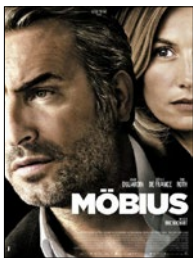
[facebook page](#)

FOLLOW

**FREE
CINEMA**

Ο ΚΥΚΛΟΣ ΤΟΥ ΜÖBIUS (2013)

(MÖBIUS)

★★★★★

Είδος

Δραματικό Θρίλερ

Σκηνοθεσία

Ερίκ Ροσάν

Καστ

Ζαν Ντιζαρντέν,
Σεσίλ Ντε Φρανς,
Τιμ Ροθ,
Εμιλί Ντεκέν

Διάρκεια

103'

Διανομή

VIDEORAMA

του Παναγιώτη Παναγόπουλου

Οι μυστικές υπηρεσίες Ρωσίας και Αμερικής προσπαθούν να παγιδεύσουν έναν Ρώσο μεγιστάνα με ύποπτες συναλλαγές. Τα κεντρικά πρόσωπα, μια Γαλλοαμερικανίδα που δουλεύει στην τράπεζα του μεγιστάνα και ένας Ρώσος πράκτορας, θα συναντηθούν και θα ερωτευτούν.

Αν ο Ζαν Ντιζαρντέν θέλει να κάνει ένα καλό στην καριέρα του, θα πρέπει να απολύσει άμεσα τον ατζέντη του. Έπειτα από το Όσκαρ πρώτου ανδρικού ρόλου για το «The Artist» θα έπρεπε να παίζει σε ταινίες πρώτης γραμμής (OK, ακολουθούν οι ταινίες του Κλούνεϊ και του Σκορσέζε, οπότε μάλλον τον άλλαξε ήδη). Αν, όμως, μετά από Όσκαρ επιλέγεις να παίζεις στον «Κύκλο του Möbius» και στο περσινό «6+1 Απιστίες», πρέπει να έχεις αυτοκαταστροφικές τάσεις.

Ο σκηνοθέτης και σεναριογράφος Ερίκ Ροσάν φιλοδοξεί να κάνει ένα κοσμοπολίτικο θρίλερ οικονομικής κατασκοπείας (αφού διαδραματίζεται στο Μόντε Κάρλο, τη Μόσχα και τις Βρυξέλλες), που να είναι και ερωτική ιστορία, να έχει διεθνές καστ (τον Τιμ Ροθ σε ξεπέτα και κάτι Ρώσους) και να «σχολιάζει» την οικονομική κρίση, αφού η Αλίσ, η κεντρική ηρωίδα, είχε άμεση ανάμιξη στην κατάρρευση της Lehman Brothers και παίζει στα δάχτυλα την οικονομική επιβίωση της Ισπανίας με... μια συναλλαγή!

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

★★★★★

Ο Στουρνάρας μπορεί και να πει «γκάβλα». Εντελώς ντεκαβλέ, δηλαδή.

Το μόνο που καταφέρνει ο Ροσάν, παρά το γεγονός ότι έχει στη διάθεσή του ένα αξιοπρεπές budget και δύο star του γαλλικού σινεμά, είναι να δείξει την παντελή έλλειψη ταλέντου που τον διακρίνει. Ο «Κύκλος του Möbius» είναι πληκτικό θρίλερ, κακογραμμένο, κακοπαιγμένο, κακοντουμπλαρισμένο και το μόνο για το οποίο ξεχωρίζει είναι δυο-τρεις σκηνές για τις οποίες τα Χρυσά Βατόμουρα θα πρέπει να σκεφτούν σοβαρά το ενδεχόμενο κατηγορίας Foreign Language.

Βατόμουρο part 1: Το σεξ. Ο Ροσάν προφανώς πιστεύει ότι οι πράκτορες στο Μόντε Κάρλο κάνουν απίστευτο σεξ. Ετσι, στην ερωτική σκηνή μεταξύ Ντιζαρντέν και Ντε Φρανς, η Αλίσ έρχεται σε πολλαπλούς οργανισμούς, αλληθωρίζει, βαριανασαίνει, του λέει «είσαι δώρο», γενικώς παθαίνει την πλάκα της. Αυτός, πάλι, μένει κόκαλο, ανάσκελα στο κρεβάτι και το μόνο που κινεί είναι τα φρύδια του. Αργότερα, επειδή το σεξ ήταν πολύ καλό, έχει κι άλλο. Το ίδιο.

Βατόμουρο part 2 και καλύτερο: Η Αλίσ επιζηεί απόπειρας δολοφονίας με δηλητήριο, αλλά μένει με τον εγκέφαλο πουρέ και το

βλέμμα στο κενό. Ο Σούπερ Γκόμενος πηγαίνει να τη δει και με το που την παίρνει στην αγκαλιά του, τα στιβαρά του μπράτσα ακυρώνουν δηλητήριο και Ιατρική και την επαναφέρουν σε χρόνο dt. Μπροστά σ' αυτή τη σκηνή, τα μελό του Απόστολου Τεγόπουλου θα πήγαιναν για βραβείο στο Sundance.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Παριστάνει το κοσμοπολίτικο θρίλερ, αλλά μπορεί να γελάσεις για τους λάθος λόγους. Αν σε ενδιαφέρει το σενάριο, η πλοκή και οι ερμηνείες, πάρε ένα υποβρύχιο (αυτό με το κουταλάκι). Αν έχεις δυο ώρες για πέταμα, ίσως και να διασκεδάσεις κατά λάθος.

LINK ME

[official trailer](#)

[imdb](#)

[facebook page](#)

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΚΡΕΒΑΤΟΚΑΜΑΡΑΣ (1959)

(PILLOW TALK)

Είδος

Ρομαντική Κωμωδία

Σκηνοθεσία

Μάικλ Γκόρντον

Καστ

Ροκ Χάντσον,
Ντόρις Ντέι,
Τόνι Ράνταλ,
Θέλμα Ρίτερ

Διάρκεια

102'

Διανομή

SEVEN FILMS

του Ηλία Φραγκούλη

Ανέραστη interior decorator υποχρεώνεται να μοιράζεται την «party line» τηλεφωνική της σύνδεση με ερωτύλο γείτονα και συνθέτη που... καίει το ακουστικό! Μια σχέση μίσους γεννιέται, όμως, με μια... πλαστοπροσωπία, πολλά μπορούν ν' αλλάξουν.

Ένα από τα πρότυπα φιλμ του είδους της ρομαντικής κωμωδίας, το «Pillow Talk» γνώρισε αναπάντεχη επιτυχία στην εποχή του, βραβεύτηκε με το Όσκαρ πρωτότυπου σεναρίου και καθιέρωσε στη μεγάλη οθόνη το ζευγάρι των Ροκ Χάντσον και Ντόρις Ντέι, το οποίο ταίριαξε ξανά (προς μεγάλη ευχαρίστηση του κοινού) στα «Lover Come Back» (1961) και «Send Me No Flowers» (1964). Αν και τούτη η ταινία είναι η καλύτερή τους, δεν έτυχε θερμής υποστήριξης από την κριτική, διότι από πίσω δε βρισκόταν ο σοβαρός και εκλεπτυσμένος δημιουργός αλλά ένα studio και ένας παραγωγός που ήλπιζαν σε ουρές στα ταμεία. Τα κατάφεραν. Όπως και το φιλμ, που διατήρησε την αγέραστη φήμη του και δεν ξεχάστηκε, κυρίως γιατί... διασκεδάζει απίστευτα το θεατή. Ναι, επιτυγχάνει αυτό το τόσο κατακριτέο «έγκλημα», μέχρι και σήμερα...

Για πολλές δεκαετίες, και ειδικά εξαιτίας της παρουσίας της αποστειρωμένης σεξουαλικά Ντόρις Ντέι, η ταινία αποτελούσε και τον ορισμό του clean cut θεάματος στο είδος, κατηγορία μάλλον άδικη, αν παρατηρήσει κανείς τις τολμηρές πινελιές του σεναρίου, πέραν των «σκαμπρόζικων» παρεξηγήσεων με το Χάντσον και το γυναικολόγο, που εντελώς φευγαλέα προετοιμάζουν το έδαφος για τα ακόμη πιο ύπουλα υπονοούμενα ομοφυλοφιλίας γύρω από τη σχέση του με τον κολλητό του (Τόνι Ράνταλ) στο «Lover Come Back». Μην ξεχνάμε ότι μιλάμε για μια εποχή στην οποία το σεξ δεν είχε θέση στη μεγάλη οθόνη και η απεικόνιση μιας κρεβατοκάμαρας, ακόμη και για ένα παντρεμένο ανδρόγυνο, σε έκανε να σαστίζεις: μονά κρεβάτια με κομοδίνο στη μέση!

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι ένας γαμίκουλας και πάει να ρίξει μια παρθενοπιπίτσα. Αρχαιότητα. Να πάρω ένα τηλέφωνο τη θειά μου τη Βερονίκη, μπας και ζει, να πάει να το δει, έχει ακόμη εκείνα τα κτήματα...

Μπροστά σε όλη αυτή τη συντηρητικότητα, η άσωτη ζωή του ήρωα που υποδύεται ο Χάντσον ήταν ένας προάγγελος της σεξουαλικής επανάστασης των 60's, η οποία έφερνε μαζί της και ένα νέο, πιο δυναμικό ρόλο για τη γυναίκα. Όπως και η Ντέι, που κάθε άλλο παρά... δούλα και κυρά του σπιτιού της παρουσιάζεται. Εργαζόμενη, ανεξάρτητη οικονομικά, απούσα από το ερωτικό παιχνίδι κυρίως λόγω της ανησυχίας μιας ανεπιθύμητης εγκυμοσύνης (ο μεγάλος τρόμος των θηλυκών της εποχής), η κεντρική ηρωίδα του φιλμ είναι μια σύγχρονη γυναίκα που ζει στη Νέα Υόρκη και δίνει το παράδειγμα προς κάθε νοικοκυρά, ότι το όνειρο υπάρχει εκεί έξω, πέρα από το φούρνο και την προσμονή να σερβίρει το σύζυγο που θα γυρίσει από τη δουλειά. Ανάλαφρη κωμωδία, είπατε;

Όλα αυτά, βέβαια, αφορούν το υποσυνείδητο των θεατών του '59, που ακόμη κι αν είχαν τις σχετικές τους αστοχίες γύρω από τα πραγματικά μηνύματα του έργου, δεν έπαυαν να απολαμβάνουν τους βασικούς πρωταγωνιστές σε αβίαστες ερμηνείες σωστού κωμικού timing (κάθε δευτερόλεπτο της Θέλμα Ρίτερ στο πανί αξίζει τον απόλυτο σεβασμό), χολιγουντιανής φινέτσας και... όσου αέρα

glamour είχε απομείνει πια στα studios. Μακάρι να συνέχιζαν να αντιγράφουν τέτοιες κωμωδίες...

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Παίξαμε την ταινία στο κλείσιμο του **ΞΑΦΝΙΚΑ ΦΕΤΟΣ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ #2**, πριν από μερικές εβδομάδες. Χάζεψα με την απαστράπτουσα εικόνα της ολοκαίνουργιας κόπιας στη μεγάλη οθόνη (κι ας έχω το Blu-Ray στο σπίτι!), αισθάνθηκα τους θεατές να μπαίνουν σταδιακά στο νόημα της ταινίας, καταλάβαινα την ένταση του γέλιου να μεγαλώνει και στο τέλος... αφνιδιάστηκε κυριολεκτικά όταν άκουσα χειροκροτήματα! Έχετε να ρωτήσετε κάτι άλλο;

LINK ME

[official trailer](#)

[imdb](#)

[facebook page](#)

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΕΝΟΡΚΟΙ (1957)

(12 ANGRY MEN)

Είδος

Δικαστικό Δράμα

Σκηνοθεσία

Σίντνεϊ Λουμέτι

Καστ

Χένρι Φόντα,
Τζακ Κλάγκμαν,
Λι Τζ. Κομπ,
Τζακ Γουόρντεν

Διάρκεια

96'

Διανομή

NEW STAR

του Παναγιώτη Παναγιόπουλου

Δώδεκα ένορκοι βρίσκονται σε ένα δωμάτιο προκειμένου να αποφασίσουν για την τύχη ενός νεαρού κατηγορούμενου για φόνο. Η απόφαση, που φαίνεται αρχικά εύκολη, δυσκολεύει όταν μπει ο παράγοντας της αμφιβολίας και της ευθύνης για μια άλλη ζωή.

Αν το δικαστικό δράμα είναι ένα από τα δημοφιλή κινηματογραφικά είδη, το οφείλει σε ταινίες όπως «Οι Δώδεκα Ένορκοι». Ταινία αναφοράς για όποιον έχει μεταφέρει στη μεγάλη οθόνη σενάριο με δικαστήριο και ενόρκους, είναι ένα υπόδειγμα σταδιακής ανατροπής, λήψεων και χρήσης των τεχνικών μέσων, αλλά και σκέψης πάνω στο συνταγματικό δικαίωμα της αθωότητας. Στην εποχή της η ταινία, κινηματογραφικό ντεμπούτο του μέχρι τότε τηλεοπτικού Λουμέτ, δεν ήταν εμπορική επιτυχία, παρά την κριτική αποδοχή. Και πώς να είναι, με ένα αποκλειστικά ανδρικό καστ κλεισμένο σε ένα δωμάτιο; Ωστόσο, παρά τον μισό αιώνα και που έχει περάσει, παραμένει το ίδιο έντονη και συναρπαστική.

Ο Λουμέτ πήρε μερικές πολύ τολμηρές αποφάσεις. Χρησιμοποίησε μόνο έναν star, το Χένρι Φόντα και γύρω του τοποθέτησε μερικούς από τους πολύ καλούς καρατερίστες του Χόλιγουντ στους ρόλους καθημερινών τύπων που βρίσκονται

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι κάτι τύποι σ' ένα δωμάτιο και τσακώνονται για έναν που 'χει κάνει φονικό. Μάλλον. Και μαυρόασπρο από πάνω. Κι ύστερα, λένε, φταίει ο φονιάς...

μπροστά σε δύσκολες αποφάσεις. Περιορίσε τη δράση αποκλειστικά στο δωμάτιο των ενόρκων, δείχνοντας για ελάχιστες στιγμές την αίθουσα του δικαστηρίου και επέλεξε να περάσει την ένταση και τη δράση μέσα από το διάλογο και τα πλάνα.

Οι αποφάσεις του ήταν όλες επιτυχημένες. Η ταινία δίνει την εντύπωση ότι έχει γυριστεί σε πραγματικό χρόνο και η «πιο ζεστή μέρα του χρόνου» που είναι η μέρα της συνεδρίασης, περνάει στο φιλμ με ιδρωμένα μέτωπα, μαντήλια και αναποκοκκινισμένα πρόσωπα. Οι περισσότεροι ενόρκοι δεν έχουν ονόματα. Δεν είναι, άλλωστε, εκείνοι οι ήρωες της ιστορίας, αλλά η ίδια η απόφαση και το σκεπτικό πίσω απ' αυτή. Στην αρχή μόνο ένας αμφισβητεί την ενοχή. Αλλά αρκεί για να κάνει και τους άλλους να ξανασκεφτούν πόσο εύκολα μπορούν να καταδικάσουν κάποιον χωρίς ισχυρές αποδείξεις.

Η σκηνοθεσία του Λουμέτ τονίζει το βάρος της απόφασης, καθώς ο φακός, όσο προχωρά η συζήτηση, πλησιάζει τα πρόσωπα, κάνει

το δωμάτιο μικρότερο και κατεβαίνει από ψηλά προς τα κάτω, δίνοντας κλειστοφοβική αίσθηση στο χώρο. Την επόμενη φορά που θα δεις δικαστικό δράμα, θα έχεις το ισχυρότερο μέτρο σύγκρισης.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Σου αρέσουν τα δικαστικά δράματα; Δεν επιτρέπεται να μην έχεις δει τους «Δώδεκα Ενόρκους». Στην περίπτωση που σε πιάνει κλειστοφοβία και η δράση «δωματίου» δε σε ενθουσιάζει, ίσως να μην είναι η κατάλληλη ταινία για σένα. Ξανασκέψου το, όμως.

LINK ME

official trailer

imdb

facebook page

ΟΙ ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΟΙ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ (1984)

(LES FAVORIS DE LA LUNE)

Είδος

Δραματική Κομεντί

Σκηνοθεσία

Οτάρ Ιοσελιάνι

Καστ

Κάτια Ρούπε,
Φρανσουά Μισέλ,
Ζαν-Πιερ Μποβιαλά,
Ματιέ Αμαλρίκ

Διάρκεια

101'

Διανομή

ROSEBUD

του Παναγιώτη Παναγόπουλου

Ένα πλήθος ιδιόμορφων χαρακτήρων και οι περιπέτειές τους στο Παρίσι, με επίκεντρο ένα σερβίτσιο και έναν πίνακα..

Η πρώτη ταινία που σκηνοθέτησε εκτός Σοβιετικής Ένωσης ο Οτάρ Ιοσελιάνι ανήκει ξεκάθαρα στο είδος της αναρχικής κωμωδίας, όποιον ορισμό κι αν της δίνει κανείς. Με αδιάκοπη κίνηση ανάμεσα στο χρόνο και το πλήθος των χαρακτήρων που αποτελούν το θίασο της ταινίας, είναι σχεδόν αδύνατον να βγάλεις μια σύνοψη της πλοκής χωρίς να αφηγηθείς ολόκληρη την ταινία. Οι πιο αταίριαστοι ήρωες, ένας αστυνομικός, αναρχικοί, έμποροι όπλων και έργων τέχνης, μερικές πόρνες, Άραβες, ένας άνδρας που φτιάχνει βόμβες, μια ομάδα διαρρηκτών, μια μανικιουρίστα και ένας ρυπκ τραγουδιστής συνθέτουν ένα δίκτυο σχέσεων εξαπάτησης και ερωτικών δεσμών στο Παρίσι, που είναι δύσκολο να παρακολουθήσεις σε όλη του την έκταση. Η δράση ταξιδεύει από το 18ο αιώνα μέχρι τη δεκαετία του '80, με το σερβίτσιο να αλλάζει ιδιοκτήτες και τον πίνακα να γίνεται όλο και μικρότερος καθώς περνά από χέρι σε χέρι.

Πολλοί έχουν παρομοιάσει το περιβάλλον των «Ευνοουμένων του Φεγγαριού» με το σινεμά του Τατί. Περισσότερο,

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Υπάρχει ένας πίνακας που μικραίνει. Κι ένα σερβίτσιο. Και πολλοί άλλοι. Και δεν τους μπουζουριάζει κανείς.

όμως, μοιάζει με τα γαϊτανάκια σχέσεων του Μαξ Οφίλς σε μια πιο αποδομημένη μορφή. Άλλωστε και ο ίδιος ο Ισσελιάνι αφηρημένη κωμωδία έχει χαρακτηρίσει την ταινία. Κανείς από τους ηθοποιούς (που σε μεγάλο ποσοστό είναι ερασιτέχνες) δεν προσπαθεί να παίξει κωμικά. Ούτε αστείες ατάκες υπάρχουν. Η κωμωδία προκύπτει από τις καταστάσεις που αναδεικνύουν το «γελοίον του πράγματος» και παρουσιάζουν έναν κόσμο πλάνης και εξαπάτησης. Η ταινία είχε τιμηθεί με το Ειδικό Βραβείο της κριτικής επιτροπής στη Μόστρα της Βενετίας, αλλά τώρα πια τα δείχνει τα χρονάκια της.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Για όσους αγαπούν το σινεμά του Ισσελιάνι, η παρακολούθηση της ταινίας θα είναι και ένα test αντοχής της στο χρόνο. Αν δεν την έχεις δει ήδη ή ο Ισσελιάνι σου είναι άγνωστο όνομα, προετοιμάσου για μια μη τυπική κωμωδία.

LINK ME

[official trailer](#)

[imdb](#)

[facebook page](#)

Η ΑΔΕΡΦΗ ΤΗΣ ΑΔΕΡΦΗΣ ΣΟΥ (2012)

(YOUR SISTER'S SISTER)

Είδος

Δραματική Κομεντί

Σκηνοθεσία

Λιν Σέλτον

Καστ

Έμιλι Μπλαντ,
Μαρκ Ντάπλας,
Ρόουζμαρι ΝτεΓουίτ

Διάρκεια

90'

Διανομή

FEELGOOD

της Ιωάννας Παπαγεωργίου

Η Άιρις προτείνει στον κολλητό της Τζακ να περάσει μερικές μέρες στο ειδυλλιακό εξοχικό της οικογένειάς της, για να ξεπεράσει το θάνατο του αδελφού του και πρώην συντρόφου της. Εκεί ο Τζακ θα συναντήσει την αδελφή της Άιρις, Χάνα, να προσπαθεί να ξεπεράσει τον πρόσφατο χωρισμό της. Ένα μπουκάλι τεκίλα και την αιφνίδια άφιξη της Άιρις μετά, αναπάντεχα μυστικά και ψέματα κάνουν τη σχέση των τριών άνω κάτω...

Αυτό το χειροποίητο, σε μεγάλο βαθμό αυτοσχέδιο, παρείστικο, γυρισμένο σε 12 μόλις μέρες, φιλικό πλάσμα θα μπορούσε να αποτελέσει ιδανικό επιχείρημα υπέρ της γοητείας της απλότητας, ή του «ουκ εν τω πολλώ το ευ». Προικισμένο με τρεις αυθεντικούς, χωρίς ίχνος επιτήδευσης ή υποκρισίας, ποιητές ήθους, μερικά πανέμορφα τοπία της άνευ προκαταλήψεων, αδάμαστης Φύσης, και ένα θαυμάσια ορθάνοιχτο φινάλε, που αφήνει αποκλειστικά στο θεατή την απόφαση για το μέλλον της πρωταγωνιστικής τριάδας, θα μπορούσε επίσης να αναδειχθεί σε έναν αφοπλιστικά συγκινητικό ύμνο στην ανοχή και στην αγάπη κάθε είδους (αδελφική, φιλική, ερωτική), που, ναι, είναι εν δυνάμει ανίκητη.

Θα μπορούσε, αλλά δεν μπορεί. Με αφετηρία ένα θάνατο και ένα χωρισμό μοιάζει να θέλει να ψηλαφίσει τον πόνο που προκαλεί μοιραία κάθε είδους αβάσταχτη απώλεια, αλλοιώνοντας χαρακτήρα και συμπεριφορά όσων μένουν πίσω.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Εγώ λέω να περιμένουμε να βγει το «Της Μάνας σου».

Χωρίς, όμως, ούτε μια στάλα δεικτικού, (αυτο)σαρκαστικού χιούμορ ή έστω κάποιες εξάρσεις θυμού να χρωματίζουν τις συχνά ψιθυριστές και ανούσιες κουβέντες των τριών ηρώων, η πρώτη - υπερβολικά... ρεαλιστική - ώρα του φιλμ κυλά εξουθενωτικά αργά. Μονότονα. Βαρετά. Και μετά έρχεται το τελευταίο ζολεπτο για να σε αποτελειώσει. Με μια απρόβλεπτη, τραβηγμένη από τα μαλλιά, κάθε άλλο παρά αληθοφανή και κατά λάθος αστεία σεναριακή ανατροπή, το φιλμ μεταμορφώνεται σε εναλλακτική ρομαντική κομεντί, που μπορεί να μην κουράζει πια, παύει, όμως, να πείθει. Έτσι, ούτε οι υπέροχα αφτιασίδωτοι Μπλαντ, Ντάπλας και ΝτεΓουίτ, ούτε η αγέρωχη Φύση, ούτε το έξυπνο, ατακτοποιητό φινάλε, που προωθεί την ιδέα του σχηματισμού μιας διαφορετικής - κόντρα στις συντηρητικές, παραδοσιακές νόρμες - οικογένειας δεν αρκούν για να διασώσουν το τελικό αποτέλεσμα από το βάλτο της ασημαντότητας.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Θα ήθελε και θα μπορούσε να είναι μακρινός, «μπάσταρδος» απόγονος της «Μεγάλης Ανατριχίλας», καθώς τώρα, όπως και τότε, κλεισμένοι σε ένα σπίτι άνθρωποι αντιμετωπίζουν την απώλεια με τολμηρές πράξεις αγάπης. Αν (αντίθετα με μένα) αγαπάς εκείνη την κλασική πλέον ταινία, ίσως ανεχτείς, όπως - όπως, αυτή την «Αδερφή της Αδερφής σου». Οι υπόλοιποι, δεν παίρνετε κανένα μαξιλάρι μαζί;

LINK ME

[official site](#)

[official trailer](#)

[imdb](#)

[facebook page](#)

ΣΤΟ ΜΑΤΙ ΤΟΥ ΚΥΚΛΩΝΑ (2011) (THE EYE OF THE STORM)

Είδος

Δραματική Κομεντί

Σκηνοθεσία

Φρεντ Σκέπσι

Καστ

Σάρλοτ Ράμπλινγκ,
Τζέφρι Ρας,
Τζούντι Ντέιβις,
Αλεξάντρα Σκέπσι,
Τζον Γκένιντεν

Διάρκεια

119'

Διανομή

FEELGOOD

του Άγγελου Μαύρου

Σίδνεϊ, 1973: μία φιλάρεσκη και ζάπλουτη κατάκοιτη ηλικιωμένη δέχεται τη σπάνια επίσκεψη των παιδιών της, ενός sir της λονδρέζικης σκηνης και μιας ζωντοχήρας πριγκίπισσας των Παρισίων, διαρκώς εξαρτημένων απ' το επίδομα και θυμάτων του συναισθηματικού σαδισμού της. Μετατρέποντας ως και το ρόγχο της σε επίθεση γοητείας και επίδειξη δύναμης απέναντι στα δύο αδέρφια, την τρόικα που τη γηροκομάει και τον πιστό δικηγόρο της, (τι) θα τους «αφήσει»;

Μαζί μου θα τα πάρω; Να σου πω τι μου κληροδότησε εμένα. Την επιστροφή στην ακτή μιας απ' τις κορυφογραμμές του Αυστραλέζικου Νέου Κύματος των 70's με την καλύτερη ταινία του από το «Six Degrees of Separation». Την ευγενή αλλά μερικά μόνο πετυχημένη απόπειρα να γίνει για πρώτη φορά σινεμά ένα (το φωνάζουν θαυμαστά οι σκιαγραφήσεις και οι διάλογοι, ακόμη κι αν δεν ξέρεις ότι είναι) μυθιστόρημα του Πάτρικ Γουάιτ, μοναδικού Νομπελίστα των Αντιπόδων. Έναν, με συνηθέστατα ολοζώντανα χρώματα και χωρίς κενά στην ύφανση αλλά σηκώματα όταν στρώνεται και κόμπους στο κεντρικό σχέδιό του, οικογενειακό τάπητα με μοτίβα το σακατιλίκι της high society μητριαρχίας, την ψυχοβόρα ως το τέλος της παρτίδας σκακιέρα των δεσμών (αίματος ή μη), τη φαρέτρα και τις πληγές των αρθρωμένων λέξεων, το αμφίδρομο τέλος μιας βιολογικής σχέσης ζωής και την, με ή άνευ μεταμέλειας, υπαγόρευση και εκτέλεση της διαθήκης της.

Ταυτόχρονα (και ανεπιθύμητα) το «Έγκλημα στο Γκόσφορντ Παρκ» αλλά με την αποδημία εκ φυσικών αιτίων και με τους μισούς νοματαίους, ψοφοδεές ένεκα του στοιχειώματός του από το «Ξαφνικά Πέρυσι το Καλοκαίρι». Παρηγοριά στον άρρωστο; Το υποχρεωτικό τάβλιασμα της Ράμπλινγκ περιορίζει το τίναγμα της βεντάλιας της περσόνας της (το άνοιγμα της γίνεται, αλλά όχι απολύτως ικανοποιητικά, στο αναδρομικό «ψυχολογικό» επεισόδιο - κλου του τυφώνα), και έτσι,

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι από αυτά τα ωραία, τα ενήλικα έργα, που πρέπει να πηγαίνεις μαζί με το συμβολαιογράφο σου, για την τελευταία υπογραφή, καταλαβαίνεις...

όμως, πρόκειται για την πιο ευπρόσδεκτα απαιτητική στιγμή της για χρόνια, παρά το με-το-ζόρι μακιγιάζ αντιγεφύρωμα του ηλικιακού χάσματός της με τα βλαστάρια της. Όπως και να 'χει, σατανική, ηθελημένη ή μη, η αναλογία με το νεανικό ορόσημό της του «Θυρωρού της Νύχτας» στο γερμανικό cabaret δωματίου της Εβραίας επιζώσας του Ολοκαυτώματος μαγείρισσας της «αφεντικίνας» - και στην τελευταία της.

Ως ηττημένη συμπρωταγωνίστρια του πιο τραυματικού vintage ερωτικού τριγώνου του φιλμ (υπάρχει ακόμη ένα, στο περιθώριο αυτής της... Δυναστείας, που σκετσάρεται άνισα, σε μια γκάμα από το υποτονθορίζον ως το κατινίστικο) και πενόμενη αριστοκράτισσα θυγατέρα, η Ντέιβις παραμένει... μανούλα στην ιχνογράφηση συμπλεγμάτων με στρατηγικούς μίνι μορφασμούς του

στόματος (και τα μάτια πάντα αμέτοχα) και κινήσεις του σώματος. «Ο Σολίστας» παίζει (σε καθόλου ενοχλητικό βαθμό) κάτι που έχουμε ξαναδεί απ' αυτόν: είναι ο θεατρικός εαυτός του, που επιτέλους βρίσκει το ρόλο της... ζωής του, ενός κατεστημένα εστεμμένου, κριτικά απορριφθέντος, γεννημένου ούτως ή άλλως ηθοποιού. Μαζί, στα προεξόδια επεισόδια, δε, της φιλοξενίας στο φτωχικό επαρχιακό εξοχικό των παιδικών τους χρόνων, είναι που σπιτώνουν αλλαγού και μνημειώνουν (από το «μνήμη») με ζέστα το συγχωρητέα ανθρώπινο του γαλουχημένου... απανθρωπισμού τους.

Πλάι τους, και ανάμεσα σε ένα από τα αδέκαστα υποστηρικτικά ensemble (όχι τυχαία, πρόκειται για λειτουργούς του σανιδιού) της σεζόν, το μπαμ κάνει, και στους A-list casting agents ελπίζουμε, η κόρη του σκηνοθέτη ως

η τσαπερδονάτη, αγαπημένη (και το ξέρει, και το εκμεταλλεύεται, αλλά όχι όσο θα ήθελε) αποκλειστική της γηραιάς κυρίας, που «κάθεται» στον καλλιτέχνη κανακάρη, δίνοντας φευγαλέα σάρκα και οστά στη θολή χίμαιρα του απάγγιου και της πατρότητας για εκείνον - και ενός καλύτερου αύριο για εκείνη. Αυτό θα το βρει τελικά αλλού, στα χαμηλά αλλά αληθινά κοντά της (κι αυτό το είχε ψυλλιαστεί και της το είχε πει πλαγίως η μακαρίτισσα). Και οι άλλοι της νεκρώσιμης ακολουθίας το δικό τους (χωρίς τη μαμά για αποκούμπι ή φταιχτη, πια), άπαξ κι έθαψαν και μοίρασαν παρελθόν, κόλλυβα και υπάρχοντα. Έτσι είναι. Οι ζωντανοί (;) με τους ζωντανούς. Όσπου να έρθει κι η δική τους η σειρά...

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Φανατικέ του Τένεσι Γουίλιαμς, εσύ που έχεις μητρικά απωθημένα και εκκρεμή περιουσιακά (η μισή Ελλάδα), τα θηλυκά και οι του Άρματος του Θέσπιδος θα... πάρετε τα περισσότερα. Αν για σένα δεν είναι σόι τα ψιλορετρό και εστίας τύπου BBC, όσα κόκαλα κι αν τσακίζει η γλώσσα τους, όσο σένια και αν σαρκώνονται, θα τη βγάλεις μια ανεπιθύμητη νευρωσούλα δίπλα στ' αγιόκλημα.

LINK ME

[official site](#)

[official trailer](#)

[imdb](#)

[facebook page](#)

ΜΕΕΤ MR. ΚΛΕΙΝ

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ
ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΟΣ
ΚΡΙΤΙΚΟΣ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΚΟΡΩΝΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ (2012)

(LAY THE FAVORITE)

Είδος

Κωμωδία

Σκηνοθεσία

Στίβεν Φρίαρς

Καστ

Ρεμπέκα Χολ,
Μπρους Γουίλις,
Κάθριν Ζίτα-Τζόουνς,
Βινς Βον,
Τζόσουα Τζάκσον

Διάρκεια

94'

Διανομή

SEVEN FILMS / ΣΠΕΝΤΖΟΣ

του Δημήτρη Δημητρακόπουλου

Ύστερα από μια μικρή καριέρα επιδιόμενη σε κατ' οίκον ιδιωτικούς χορούς, η Μπεθ αποφασίζει να πάει στο Λας Βέγκας για να γίνει σερβιτόρα. Μόνο που εκεί, χωρίς να το καταλάβει, λίγο από τύχη και λίγο λόγω της χαρισματικής της φύσης, εισχωρεί στο κύκλωμα στοιχημάτων με θεαματικά αποτελέσματα. Τι κρίμα, όμως, που δε μοιράζεται καθόλου τη ρέντα της με την ίδια την ταινία...

Αν και ο Στίβεν Φρίαρς αποδίδει καλύτερα στο δράμα, αυτό δε σημαίνει ότι δεν έχει επιδείξει και ικανό χειρισμό της κωμωδίας («High Fidelity»). Παρ' όλα αυτά, το «Κορώνα Γράμματα» χαρακτηρίζεται από μία συνεχή αμηχανία. Ίσως δεν υπάρχει εξαρχής μια πραγματικά ενδιαφέρουσα ιστορία στη βάση του. Εξάλλου, πόσο μπορεί να ενδιαφέρει κάποιον μια ταινία για στοιχήματα, όσο κοντή κι αν είναι η φούστα της Ρεμπέκα Χολ (οι fans του «Moneyball» ίσως έχουν ενστάσεις); Βασισμένη στα απομνημονεύματα της «αληθινής» Μπεθ Ρέιμερ, η ταινία περιγράφει την άνοδό της στο κύκλωμα στοιχημάτων, από τη στιγμή που ήρθε στο Λας Βέγκας μασώντας ανέμελα μια τσιγάλα, μέχρι το σημείο που πήρε την κατάσταση στα χέρια της. Η Ρεμπέκα Χολ, σε κόντρα ρόλο, υποδύεται την Μπεθ με νάζι, σκέρτσο και υπολείμματα «σχολής Γούντι Άλεν», προσπαθώντας τίμια να διατηρήσει το ενδιαφέρον. Οι προσπάθειές της, όμως, πέφτουν στο κενό, ειδικά όταν η ταινία γυρίζει γύρω από τον κεντρικό της άξονα χωρίς αίσθηση πραγματικής κατεύθυνσης.

Είναι εξοργιστικό να παρατηρείς την ιστορία να εκτυλίσσεται δίχως ουσιαστική ανάπτυξη χαρακτήρων, με ανούσιους καυγάδες μεταξύ των πρωταγωνιστικών ρόλων και ανώδυνες μετέπειτα επανασυνδέσεις, χωρίς επαρκή ανάπτυξη του σύμπαντος μέσα στο οποίο εκτυλίσσεται το σενάριο (δεν πειράζει που δεν καταλαβαίνεις πώς δουλεύουν τα στοιχήματα, Στίβεν μου, ούτε κι εγώ), χωρίς ικανό κωμικό timing και

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι μια private dancer και πάει στο Λας Βέγκας να κάνει την τύχη της. Με Άγγλο σκηνοθέτη; #fail

μια συνεχή μετριότητα σε οτιδήποτε αποτυπώνεται στην οθόνη. Το «Κορώνα Γράμματα» μοιάζει περισσότερο με μία αυτοματοποιημένη χολιγουντιανή παραγωγή παρά το βρετανικό, πολυεπίπεδο φιλμ που ίσως περιμέναμε από το Στίβεν Φρίαρς.

Το οποίο δε θα ήταν απαραίτητα κακό αν η ταινία μετέδιδε την υποτιθέμενη ζωντάνια και τόλμη της πρωταγωνίστριας της στον θεατή και ήταν, όντως, απολαυστική. Αντ' αυτού, κινείται στην περιμετρική περιοχή της κωμωδίας χωρίς να προκαλεί γέλιο, ανίκανη να δημιουργήσει έστω τις συνθήκες για να ενδιαφερθούμε. Μόνο αδιαφορία. Στους δε περιμετρικούς ρόλους, ο Μπρους Γουίλις και (η αγνώριστη) Κάθριν Ζίτα-Τζόουνς αναλώνονται σε υπερβολικά ξεσπάσματα (θυμίζοντας καρικατούρες), ενώ Βινς Βον και Τζόσουα Τζάκσον καλύπτουν χωρίς απαιτήσεις τα δεκαπέντε (ή και λιγότερα) λεπτά που τους αναλογούν για τη συμμετοχή στα credits.

Στην τελική, είναι δύσκολο να μιλήσεις για το «Κορώνα Γράμματα», γιατί η ίδια η ται-

νία στερείται ισχυρών στιγμών που θα την εντυπώσουν στην μνήμη. Για ένα φιλμ που ασχολείται τόσο έντονα με τα στοιχήματα, δε θα έλεγα ότι οι πιθανότητες είναι με το μέρος του.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

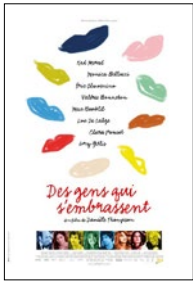
Αγαπάς το Φρίαρς του «High Fidelity» και περιμένεις πώς και πώς να γελάσεις; Θα φας άκυρο. Σε έλκει το καστ και νομίζεις ότι θα περάσεις ένα χαλαρό, ανώδυνο βραδάκι στο σινεμά; Θα δοκιμαστεί η υπομονή σου. Αλήθεια, τους αριθμούς του ΛΟΤΤΟ τους τσέκαρες για αυτή την εβδομάδα;

LINK ME

[official trailer](#)

[imdb](#)

[facebook page](#)

ΜΙΑ ΒΡΑΔΙΑ ΣΤΟ ΣΑΙΝ ΤΡΟΠΕ (2013)

(DES GENS QUI S' EMBRASSENT)

Είδος

Ρομαντική Κομεντί

Σκηνοθεσία

Ντανιέλ Τόμσον

Καστ

Ερίκ Ελμονινό,
Καντ Μεράντ,
Ιβρί Γκιτλίζ,
Μόνικα Μπελούτσι,
Λου ντε Λαάζ,
Μαξ Μπουμπλίλ,
Κλαρά Πονσό,
Βαλερί Μποντόν

Διάρκεια

100'

Διανομή

FEELGOOD

του Άγγελου Μαύρου

Η κηδεία τής ξαφνικά χαμένης σε τροχαιο σύζυγου θρήσκου Εβραίου κλασικού βιολιστή μπαίνει στον πάγο (κυριολεκτικά) ενώ λαμβάνει χώρα ο γάμος τής κόρης του αδελφού του, μπιζουτιέ του jet set με Ιταλίδα συμβία. Η τσελίστα ξαδέλφη κι επιστήθια της νύφης έχει τσιμπηθεί αμοιβαία με κάποιον που αποδεικνύεται ο γαμπρός. Τα τσαλίμια του αλτσοαϊμερικού παππού τρέχουν έτι περαιτέρω τους, μια ζωή τσακωμένους, διάσημους γιους του. *Ça va (ou pas) ένα χρόνο μετά;*

Είσαι στα 71 σου, η μοναχοκόρη του σκηνοθέτη κωμωδιών Ζεράρ Ουρί, καθηγήτρια στην κινηματογραφική σχολή La Femis, σεναριογράφος απ' τα 60's, εδώ και 15 χρόνια σκηνοθέτις, και αρνείσαι τη σύνταξη. Τι κάνεις; Ίσως επειδή είσαι και ένθερμη οπαδός των πλαστικών επεμβάσεων, εφαρμόζεις πια (πάντα με τη βοήθεια της γραφίδας του γιου σου - κατά μάνα κατά κύρη) τις μεθόδους τού κόψε - ράψε, του filling, της λιπογλυπτικής και της ανάπλασης του... corpus των ταινιών σου. Δε θα πείραζε αν, κάπως έτσι, ενώ έχεις έρθει στη(n auteur) ζωή ολόφρεσκια με «Το Γλυκό των Χριστουγέννων», δεν κατέληγες σε ακόμα ένα όχι αποκρουστικό αλλά ρυτιδιασμένο κωμειδυλλιακό «τράβηγμα» «το σόι μου μέσα» προστριβών, αναποδιών, συγκυριακών εμπειρικών καμπών, «καρδιακών» επιλογών και επανασύσφιγξης δεσμών.

Και η δική σου σύσφιγξη; Όνειρο θερινής νυκτός καθότι τα συμπτωματικά συναπαντήματα των δύο καρμικά διασταυρούμενων παράνομων πιτσουνακίων στην Κυανή Ακτή και στην Πλας ντε λα Κονκόρντ (στο «Πτήση για Δύο» η ζημιά γινόταν στο αεροδρόμιο Σαρλ ντε Γκολ, εδώ στο Eurostar) είναι κραυγαλέα βαλτά, τα «όλα στη φόρα» γκαγκ τρίτης ηλικίας (η «δικαίωμα στη ζωή» σκαμπρόζικη παραπλοκή του «Πρώτη Σειρά Πλατεία» στην ανοϊκή βαριάντα της) στηρίζονται στη μαγκουρίτσα τής μπιναλιτέ, η τροπή της - σωσία

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Μόνο η Καίτη Γαρμπή λείπει από αυτό το πράμα.

της μακαρίτισσας - σοφρολόγου (θυμήσου τη γυναικολόγο και τον ογκολόγο του «Change of Plans») που θεραπεύει ερωτικά τον ταλμουδικά σεβάσμιο χήρο σολίστ είναι η πιο άδοξη κόντσα του στόρι, η κυρία Βανσάν Κασέλ ως κοσμικιά bella είναι ένα ethnic στερεότυπο - στράφι όπως κι η κριτική του φιλμ στις πρακτικές της pouveau riche μπουρζουαζίας (θα σιχαθείς να ακούς το ρεπερτόριο του Σινάτρα σε karaoke ορχήστρας απ' τον Μεράντ), ενώ στη γενέθλια κορύφωση - διαφήμιση του εστιατορίου Maxim's γίνεται το «έλα να δεις (και τις σεκάνς τραπεζώματος απ' όλη την προαναφερθείσα φιλμογραφία σου)».

Δυνάμει συγγνωστά από έναν μη connaisseur αλλά φίλο του είδους (που ίσως αισθανθεί τα «το αίμα νερό δε γίνεται» ντεσού τζακιού και διασταύρωσης ξιφών αξιών / κουλτούρας / κοσμοθεωριών αυτών των Γάλλων Κάιν και Άβελ, να προσέξει τις βανίλια / σοκολάτα ενζενί ντε Λαάζ / Πονσό, να βολτάρει με το βιζέρ που κυαλάρει όμορφα το lifestyle σήμερα του χωριού του «Και ο Θεός Έπλασε τη Γυναίκα» και να χαρεί λίγα ευφυολογήματα), τα νυστεριάσματα αυτά της μαντάμ Τόμσον, ωστόσο, χτυπάνε ως ανυπόφορα κουσούρια στο φινάλε. “Όταν, ασπαζόμενο (κατά πώς λέει κι ο πρωτότυπος τίτλος της ταινίας) τον χαμηλότερο κοινό

παρονομαστή «οικογένειας», αυτό το family album αγαπησιάρικων ευτραπέλων φτάνει να «βάλει λόγια» στα ενσταντανέ θαλπωρής του (και το έχει κάνει ουκ ολίγες φορές νωρίτερα) ακόμη και για το ποιου είναι καθένα απ' τα 3 μωρά που οι οριστικά συμφιλιωμένοι, naturellement, frères και ο ξεμωραμένα σοφός παρα τους βγάζουν βόλτα στο Παρίσι. Να «φτιαχτεί». Αλλά να μη μας περνάει και για τόσο πτωχούς τω πνεύματι συγγενείς η γιαγιά...

EINAI GIA MENA:

Από passable ως sympathique, αν βλέπεις στιδήποτε φραντσέζικο - mais, surtout, εδώ τα ατού είναι μούρες και τοποθεσίες. Οι οικειοί με το τρικολόρ arthouse θα το βρουν πολύ «μείον» σε σοφιστικέ επίπεδο. Οι ξένοι με το genre δεν «παίζουν» ούτε εξ αγχιστείας.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

ΟΛΟΣ

© ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ

ΣΕ 3 ΛΕΠΤΑ

